

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivne af B. S. Ingemann.

Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog

Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1833

112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ingenieur

Blade af
Jerusalem's Romager
Dagbog
1833.

53. - 335.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06870 7

+ REX

B l a d e

af

Jerusalems Skomagers

L o m m e b o g

udgivne

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn 1833.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

1838

in

Verzeichnis der

Sammlung

von

der

Handlung

1838

Verzeichnis der

Handlung

B l a d e

af

Jerusalems Skomagers

L o m m e b o g.

1711

10

Verzeichnis der

Sammlung

Mit Costume.

(Til det 100de Aarhundredes Børn).

Hvi løbe I for mig, I floge Smaa!

Jeg har jo afraget mit Skjæg,

Har Filtehat, Fipkjole, Beensætte paa

Med jert vise Aarhundredes Præg.

Jeg teer mig jo som en anstændig Mand,

Der kun reiser til Fods for Motion;

I seer jo, jeg har min fulde Forstand,

Er en meget maneerlig Person.

Hvad jeg bærer paa i mit stille Sind,

Derom I spørge vist ei.

(Al Verdens Sorg er som Veir og Vind —

Min følger mig evig paa Bei).

Mine Troesforvandte.

Jeg søgte Jer atten hundrede Aar
 I al Verdens Riger og Lande;
 Jeg fandt eders Næser; jeg fandt eders Haar;
 Jeg Jer kjendte paa Nie og Pande.

Og Næsen var krum, som i Abrahams Tid:
 Den naaede Jer næsten til Munden;
 Den spidsed sig fiffig med Kløgt og med Vid;
 Men Jehovas Aand var forsvunden.

Som Isaaks var Haaret ravnsort endnu;
 Som Jacobs var Dine og Pander;
 Men Zion kom ei eders Sjæle ihu,
 Ei Landet, som Jordan vander.

Til dem, der engang maatte læse min
Lommebog.

Ærbødigt Hilsen til hver Læser, jeg venter!
Baade lykkelige Mennesker og — Recensenter:
(Baade dem, der kan glædes ved Poesien,
Og dem, der maae nøies med hvad Feil der er i'en —
Samt med Useilbarligheden i Theorien).

Tillad mig her, i et Slags Prolog,
Om ei just at rose min egen Bog,
Saa dog at bevidne, hvad bedst jeg kan vide:
Den er heelt udfrevet af min venstre Side.
Behager den ei Alle, naar den kommer for Dagen,
Gjør det (mellem os sagt) ikke stort til Sagen.
Jeg har mange Aarhundreders Publicummer seet:
Hvad eet har beundret, har et andet udleet;
En Slægt vil grine, og en anden vil græde;
Hver Fugl med sit eget Næb dog maa kvæde.
Hvorfra skulde al den Enighed komme
Om Bogen i Jerusalems Skomagers Lomme?

Fædrenelandet.

Jeg hørte dem sjunge i Ost og i Vest

Om Paradiset blandt Lande:

Hver Fugl sin egen Rede fandt bedst

Paa Bjerg og ved nøgne Strande.

Og lige Net jeg dem Alle gav:

Hver Sjæl sit Fædreland priste;

Men fredløs foer over Bjerg og Hav

Den evige Landsforviiste.

Paa Zion græsser Osmanens Hest

Og ved Genesarets Bredder —

Det Folk, Gud Herren har elsket meest,

Beed ei hvad Fædreland hedder.

Vennerne.

De skilles med Sorg; de mødes med Fryd;
 De tale om Frænder og Venner;
 Det klinger mig som en fremmed Lyd:
 Mig Ingen i Verden kjender.

De græde ved Frænders og Venners Grav;
 Og Graven sig mild oplukker.
 Jeg stirrer paa Tidens det øde Hav —
 En Evighed i mig sukker.

Jeg seer paa Slægternes store Strøm;
 Jeg lytter til Vennerøster:
 Det klinger som tusindaarsgamle Drøm
 Fra Canaans hellige Kyster.

Mit Billede.

De slye mig, naar de mit Afsyn see:
 Det ligner en udhugget Steen;
 Men nævner jeg mig, de Forstandige lee:
 Min Jammer troer ikke Een.

Mit Liv dem tykkes et Sagn, fuldsært,
 Mit Billed en mørk Phantasi,
 Et Eventyr, Ammen har Børnene lært,
 En Drøm, som er længst forbi.

Tidt staaer jeg selv ved den klare Strøm
 Og stirrer heelt tvivlsom deri:
 Selv tykkes mit Liv mig en underlig Drøm,
 Mit Billed — min Sjæls Phantasi.

Paa Sletten.

Er det Sarons Slette, jeg vandrer paa?
 Hift Havet heelt mægtigt bruser —
 Judæas Bjerger i Øst jeg saae —
 Fra Carmel Sydvinde suser.

Men Lilliemarken jeg skuer ei —
 Her Sarons Roser ei gløde —
 Ei dufter paa tulipanskjøn Bei
 Narcisfen i Morgenrøde.

Paa Sletten gaaer jeg i fremmed Land;
 Judæas Bjerger forsvinde —
 Mit Carmel flyver fjernt over Strand
 Med Taagen for Nordens Vinde.

Bed Kjæret.

Bed Gadekjæret Drengen staaer;
 I Haanden glad han klapper:
 Hans Barnekib paa Kjæret gaaer
 Til Gaasen Skibet snapper.

Som han, jeg stod ved Ramas Park;
 — Jeg mindes BARNEDRØMMEN —
 En Mandelskal var Noahs Ark,
 Og Parken Syndflodstrømmen.

Paa Strømmen flød min frelste Skat,
 Den stod paa grønne Tue:
 Græstuen var mit Ararat;
 En Fjær var Arkens Due.

Og Oliebladet mangled ei:
 Det bar jeg selv i Munden.
 Til Paradiset fandt jeg Bei
 Gjennem Ufhyldslunden.

Paa Kirkegaarden.

Over Grave Maanen glider —
 Sagte hviske Nattens Vinde.
 Christenqvinden Hænder vrider
 Ved det hvide Marmorinde.

"Å! for tidlig!" Qvinden græder,
 "Å! for tidlig bleeg i Døden!"
 Frem af mørke Buss jeg træder:
 "Er du see paa Jorsalsjøden?"

"Bedre tidlig, end forsilde!"
 Hviſker Jøden og bortvanker.
 Christenqvinden græder stille,
 Troer, jeg var kun — hendes Tanker.

Østvinden.

Jeg lytter med Lyst, naar det luster fra Øst;
 Den Luftning meest mig husvaler:
 Den bringer mig Hilsen fra Canaans Kyst,
 Og om Sarons Roser den taler.

Granatæblekoven den sused forbi,
 Over Ramas Figentrælunde;
 Den hvisker om Grotten ved Bjergtemplets Sti,
 Hvor David og Salomon blunde.

Om Hvilen hist i forjættede Land
 Det toner i Østvindens Susen;
 Dog — Paradiisluftning henflyer over Strand;
 Men Dybet kun svarer med Brusen.

B a r n e t.

Barn med fulsort Haar og Die!
 Nif kun til den gamle Mand!
 Seer jeg paa dit Ansyn noie,
 Rachels Smil jeg mindes kan.

Rachel med de Dine sorte —
 Var det ikke saa hun hed?
 Sang hun ei i Zions Porte?
 Ak! jeg selv det meer ei veed.

Blik og Gang jeg huffer noie —
 Navnet ei jeg mindes kan.
 — Barn med fulsort Haar og Die!
 Fly ei for den gamle Mand!

De Udvalgte.

Nu munter, Gamle! fra Stad til Stad!
 See frisk paa Menneskevrimslen!
 De Udvalgtes Skare sig tumler heelt glad
 Og gjør sikker Regning paa Himlen.

Om Kjærlighed præke de Christne nok;
 Dog Jøde og Hedning de hade;
 For den hele retfærdiggjorte Flok
 Skal Himmerigs Port sig oplade.

Med Troen det er eders egen Sag;
 Troer kun hvad I vil, Børnlille!
 End farer Jehova med Jer i Mag;
 Men hans eget Folk gif det ilde.

Guldkalven.

Er Israels Guldkalvedands forbi?

Jeg seer den blandt Herrer og Slaver;
 Men nu der vist ingen Synd er deri:
 Den dandses af Bisper og Paver.

Jeg Christen med Jøde og Hedning seer
 I Dandsen, blandt Fyrster med Kroner;
 Men Kalven ei skjuler i Drknen sig meer:
 Paa Huusgudealtre den throner.

Den flyver al Verden om i Papiir;
 Omkap den med Statsgjælden voxer.
 Den Gud er den hele Christenheds Ziir
 Og større, end tusinde Orer.

Om Kalven jeg selv har dandsset engang:
 Den Lyst i Blodet os stikker.
 I Dybet har Guldgudens Røst end Klang;
 Dens Støv Tidsdragen end drifter.

Da jeg var Saducæer.

Min Sjæl ei rømmer sin Bolig
 Før Verdenslampen gaaer ud.
 Med Sadoe *) jeg, streng og rolig,
 Opfylder de Bises Bud.

Paa Jorden min Nand har hjemme;
 Den fjerne Himmel er Luft;
 De Slægter, Gravene gjemme,
 Ei aande Paradiisduft.

For Løn kun trækker en Slave;
 For Straf kun gruer en Træl;
 Fra Ormen i Beenrad: Grave
 Oprinder ei Livsens Væld.

---

*) Stifteren af Saducæernes Sect.

Om Nander og Engleskarer

Den Syge drømmer heelt fro;
 Som Veiret hans Sjæl henfarer
 Og døer i sin Barnetro.

Jeg drømmer om ingen Himmel;

Jeg venter paa ingen Løn.
 Henfar kun, Menneſſevrimmel!
 Opfyldt er min eneste Bøn.

Døe, døe ſkal alle de Andre:

Den Størſte, jeg ſaae, foer hen —
 Jeg evig paa Jorden ſkal vandre —
 Han kommer dog aldrig igjen.

Ved Kildemarkedet.

Ved Kilden de dandse paa maigrøn Eng
 Ved Honningfagernes Boder;
 Der rider en lille Jødedreng
 Paa Kjøp mellem Fader og Moder.

Jeg seer paa den lille Jødedreng;
 Mig selv paa Kjøphest jeg skuer;
 Jeg mindes Legen ved Kedrons Eng
 Under Ulmerankernes Buer.

Paa Palmestokken heelt fro jeg reed;
 Min Hest jeg vanded i Bækken;
 Paa Zahras Honningebrød jeg beed;
 Jeg reed gjennem Ysophækken.

Der Zions Døttre dandsed og sang;
 Der toned saa deilige Stemmer —
 Der saae jeg Rachel for første Gang.
 Ak! aldrig det Barn jeg glemmer.

Min Broders Enke.

Jeg Sarons Rosenknop forlod ;
 Dog glemt var Rachel ei, skjøndt hun var liden ;
 Som Brud min Broders Enke for mig stod ;
 Men — Rachel stod i Tankens Slør ved Siden.

Rabbinen nævned Lovens Ord ;
 Min Broders Enke frygtsom til mig blinked.
 "Endnu min Brudehimmels Ceder *) groer" —
 Min Broders Enke smilede taus og vinked.

Hun sjæleglad afdrog min Sko **);
 Hun — spytted ud **) for mig med lønlig Glæde.
 For Lovens Spot jeg takked sjælesro :
 En større Lov var i vor Sjæl tilstede.

*) I visse Egne i Judæa plantede man en Ceder for hver Dreng, der fødtes, og et Grantræ for hver Pige, der fødtes; af disse Træer dannedes siden den saakaldte Brudehimmel, hvorunder Vielsen forrettedes.

**) Talmudisk Skik, naar en Broder ikke opfylder den mo-
 saiske Lov, der forpligter ham til at ægte sin Broders
 barnløse Enke.

Ungdomsdrømme.

Endnu jeg hører Nattergale sjunge;
 Dag Haslen hviske elskovsglad de Unge.

Min Sjæl bortflyer paa Nattergaletoner
 Til Elskovslundens stille Palmekroner.

Engeddi *) Lund har Høstens Løv ei tabt
 Før Herren har dens Foraarsløvsfal skabt.

Igaar foer Vinter; Regnskyl over Skoven;
 I dag er Vaarens Telt udspændt foroven.

Paa Nankers Bjerget mod Sky min Sang sig svinger;
 Som Drknens Hjort jeg over Bjerget springer.

Paa Dalens Anemone Vien surrer;
 Paa Oliegrenen Turtelduen kurrer.

---

*) Ved Jericho eller Palmestaden.

For Herrens Pust sig Bjergets Ceder rører;
 Dag Ysophækken Englerøst jeg hører.

O! skønne Røst fra Lovsalfestens Dage!
 Jeg hører Palmestadens Datters Klage:

”Gazellen springer alt paa grønne Enge —

”Men, Zions Søn! hvi tøver du saa længe?”

Jeg tøver ei: jeg som Gazellen springer;
 Jeg over Ysophækken glad mig svinger.

Jeg i Cypressers dunkle Gang indtræder:
 Der Palmestadens skønne Datter græder.

Sit Turtelduesie hun tilslører;
 Hun ei min Gang paa Blomstertæppet hører.

Forglemmt hun i Cypressers Lye vil græde;
 Men — i min Arm hun springer op med Glæde.

"Nu vil jeg leve, Zions Søn!
 "Nu vil jeg ikke døe af Graad og Smerte:
 "Din Palmeblomst jeg kysset har iløn;
 "Din Myrrhadusk end dufter ved mit Hjerte.

"Med Blomsterbrevet Duen fløi
 "Fra Zions Søn til Palmestadens Datter:
 "Skovduen kurrer paa vor Palmehøi!
 "See! Hjertet Blomsterbrevets Gaade fatter."

Ak! frygted du for Portens Vægter ei?
 Og ei for Speiderblik i Palmestaden?

"Den barske Vægter slumred paa min Bei;
 "Paa Mattens Binger fløi jeg gjennem Gaden.
 "Mit Jomfruslør var om min Kind;
 "Med Sløret visted vaarlig Nattevind;
 "En Baar opblomstred i mit Sind —
 "Og Engle bar mig gjennem Palmestaden."

U! frygted du for Nattens Røvdyr ei?
 Og ei for Beduinens Røverkule?

"Schakalen tuded paa min Bei,
 "Og Løven brummed hister i sin Hule;
 "Men paa min løndomsfulde Gang
 "Jeg nynnede salomonisk Elskovssang —
 "Og Mandefyrsten Nattens Vænder tvang;
 "De maatte Palmestadens Datter skjule."

U! skjæved du for Nattens Vænder ei?
 Og ei for Skyggen, som din Gang tilslørte?

"Natuglen tuded paa min Bei,
 "Og Vædderslangen ved min Fod sig rørte;
 "Men Hymnen steg fra Hjertedybets Grund,
 "Eloahs Priis udtoned fra min Mund —
 "Høit Nattergalen slog i Palmers Lund —
 "Ei Uglens Skrig, ei Slangens Gang jeg hørte."

Men frygter du mit Favntag ei?
Og skjælver du ei for min Elfkovslue?

"Nei, Zions Søn! du elsker mig — o, nei!
"Kan Lillien ved sin Elfers Hjerter grue?
"Paa Sarons Slette Rosen staaer;
"I Rosenbusken Elfkovsfuglen staaer —
"Til Himmelteltet Duft og Tone naaer —
"Og Himlens Englebørn til Sletten skue."

En hellig Myrrhahave er du mig —
Et Paradiis, som Lyscheruben freder.
Livsbrønden i din Barm tilhyller sig;
Men over Brøndens Segl vidunderlig
Sig Livets Træ med Himmelfrugter breder.

Lig Sulamith du for mig staaer,
Lig Salomons udødelige Skjønne;
En Høisang toner, hvor du gaaer:
Hver Nattergal i Palmelunden staaer,
Naar Rachels Fod hendandser i det Grønne.

Gazellens Baardands er din Gang
 Paa Myrrhabjerger og paa Birakhsøie.
 Jeg hørte Vaarens Harpers Klang:
 Det Palmestadens Datter var, som sang,
 Med Elsføvstaarer i det sorte Die.

Brudeskaren.

Paa Veien gaaer jeg med Stav og Hund;
 Forbi mig Bognene fare.

Skalmeien svingrer i grønne Lund —
 Ak! det var en Brudeskare.

Jeg ogsaa har været en Brudgom glad:
 Jeg under dem vel den Glæde;
 Fra Templen gif jeg i Zions Stad;
 Jeg skreeg af Fryd i hvert Stræde.

I Skomagerbrakken jeg græd af Lyst:
 Mig salved Fader og Moder;
 Og Rachel trykte mig til sit Bryst;
 Mig kroned Søster og Broder.

Vi sang i Brakken Eloahs Priis,
 Og Glasset de sønderbrøde.
 Ak! dengang var jeg i Paradiis —
 I Pilatus's Dage de døde.

Bed Crucifixet.

I.

Hvorhen jeg vandrer, seer jeg hiin Prophet;
 Han har min Skjæbne paa min Pande seet.

Han var Jehovadommens sidste Folk;
 Blodtaarer græd han over Isra'ls Folk.

Bed Døren stod jeg med mit Barn paa Arm:
 I Zions Stad lød Nachasfrig og Larm.

Propheten vandred stille til sin Død;
 Men Nachasfriget i min Sjæl gjenlød.

Jeg havde raabt Hosanna paa hans Bei;
 Men Ordens Træl han hjalp til Frihed ei.

Jeg havde kastet Palmer for hans Fod;
 Nu raabte jeg: korsfæst! udtap hans Blod!

Jeg havde drømt om Magt og Rigdom stor;
 Jeg havde drømt om evigt Liv paa Jord.

Nu var Prophetens Ord mig Løgn og Svig:
 Mit mindste Barn jeg lærte Nachasfrig.

Jeg streeg, mens Blodet randt fra Kronens Tjørn:
 "Det komme over os og vore Børn!"

Propheten ved min Tærskel Hvile tog;
 Med Læsten paa hans Tjørnekrands jeg slog.

Hver Morgen kommer jeg mit Ord ihu:
 "Gaa, gaa hvor du skal hen! hvi tøver du!"

Hver Morgen svarer i min Sjæl min Dommer:
 "Jeg gaaer; men du skal vente til jeg kommer."

II.

Mit yngste Barn jeg lærte Nachasfrig;
Den Lille lærte aldrig Meer af mig.

Jeg kasted Barnet fra min Arm med Gru —
Det skriger Nacha i min Sjæl endnu.

Jeg vandred fra de Store, fra de Smaa:
Ei Børn, ei Hustru meer mit Die saae.

Paa Hovedpandestedet mørk jeg stod;
Men paa mit Hoved faldt Prophetens Blod.

I himmelsk Fred jeg saae hans Nafsyn smile;
Jeg saae hans Hoved bøie sig til Hvile.

Min Fred bortfoer; jeg smiled aldrig siden;
Jeg hvileløs bortvandrer gjennem Tiden.

Bandringaar.

Jeg Brakken i Zions Stad forlod;
 Saa lystelig sang mine Dreng.
 Jeg bandt Sandalen under min Fod;
 Paa Vandring var jeg saa længe.

Jeg kjoled min Pande i Kedrons Bæk;
 Ved Libanon ei jeg hviled;
 Fra Golgatha tumled jeg bort med Skræk —
 Til Verdens Ende jeg iled.

Men hvor jeg flygter i Verden hen,
 Mod Libanon seer jeg tilbage.
 Hvert hundred Aar maa jeg did igjen
 Og mindes de gamle Dage.

H j e m m e t.

Hvor er min Brakke i Zions Stad?
 Hvor er mine muntre Dreng?
 Hift, hvor med Kaiphas' Saaler jeg sad,
 Nu Jøder og Christne de hænge.

Hift Salomons Tempel paa Moria stod —
 Til Bøn nu Osmanen der ringer.
 Hift vi udgjøde hiin Rabbis Blod;
 Der Pilgrimmens Psalter nu klinger.

Bort, bort igjen fra den gamle Stad!
 Her throner Jehova ei længer;
 Og han, som de troe ved hans Side sad —
 Ei meer til min Tærffel trænger.

Bed det røde Hav.

Jeg atter vandrer, hvor Mose Stav
 Adskilte de dybe Bunde:

Her Pharaos Hære forsvandt i Grav;
 Høist stolt Pyramiderne stande.

De Sjæle, som Ore og Slange tilbad,
 Har Mindesmærker paa Jorden;
 Men de, som ved Tabernaklet sad,
 Flye spredte, som Spurve i Torden.

De bygge under den Fremmedes Tag;
 De spottes af usle Dreng;
 Det aldrig meer vi leve den Dag,
 Vi ei til Dødsfiender trænge.

Det Folk, som var den Høiestes Folk,
 Maa fredløs, som jeg, omvandre.
 Gaaer saa det med Herrens udkaarne Folk —
 Hvor vil det gaae med de Andre!

L æ r e a r.

Jeg har de Bises Skoler besøgt;
 Jeg udforsker Tingenes Grunde:
 Jeg Kundskabens Lod udkaster med Kløgt;
 Net aldrig dog vil det bunde.

De Bise forkaste vor gamle Tro;
 Mig hjælper den vel ei længer;
 Men Wiisdommen giver mig ingen No:
 Til Hjernen den kun mig trænger.

En Pilgrim lover mig Fred paa Jord
 Og Haab om Himmerigs Rige.
 Hvad baader det, om jeg hans Lærdom troer,
 Men hader den dog tillige.

U d g y d e l s e s t r a n g .

Til Luft Vulkanen trønger,
 Som taug i tusind Aar;
 Ildfangen Bjerget sprænger,
 Om Verden saa forgaaer.

Ildfangen i mit Hjerte
 Laae lænket tusind Aar;
 Med Bjergevægt af Smerte
 Min Sjæl dog ei forgaaer.

Med Verden paa sin Skulder
 Ei Atlas sank i Grav;
 Kun Luft med Tordenbulder
 Forlanger Bjerg og Hav.

Høit Tordenskyen sjunger;
 Ei Dybet savner Nøst;
 Hvult Afgrundsfangen runger
 Fra de Fordømtes Bryst.

Orkanen mig omsuser

I Orknens Ocean —

Et Hav i Sjælen bruser —

Min Røst! bliv en Orkan!

Mit Publicum.

Til Christen ei jeg tale vil
 Og ei til Jøde meer:
 Kun for mig selv min Sjæl er til,
 Hvor ingen Sjæl jeg seer.

De Døde høre ei min Røst,
 Og de, som leve nu,
 De sankes snart, som Straa i Høst,
 Med Veir og Vind ihu.

For de Usødtes Sjæl og Sind
 Er ingen Røster til;
 I deres Dyb jeg seer dog ind —
 Til dem jeg tale vil.

Min Fortrolige.

Den Slægt, jeg taler til, har end ei Dre:
 Ufødte Venner kan min Nøst ei høre.

En Ven jeg har i Verden dog tilbage;
 Han mindes maa min Nøst fra gamle Dage.

Han er ei Christen, og han er ei Jøde;
 I Hedningtroen heller ei han døde.

Han døer fast aldrig, troer jeg, før vi begge
 Tilsammen os engang til Hvile lægge.

Naturens gamle Kæmpeaand mig følger
 Gjennem Tiders Storm og Slægters Bølger.

Den Ven blev alle tusind Aar den samme:
 I Oldingsbryst han gemmer Ynglingsflamme.

Han skal, som jeg, til Tidens Grav henvandre —
 Vi To maae nu dog vel forstaae hverandre!

Til Solen.

Gamle Yngling! hvor du brænder!

Jeg er kold; men du er heed.

Mon du Ahasverus kjender?

Mon du om min Vandring veed?

Meer du saae, end jeg har sfaet,

Gløder dog heelt glad endnu;

Dig har Verden bedre huet:

Net sangvinist smiler du.

Paa vor sære Tumbleflode

Seer du end med Ungdomsbild:

Daarer, Vise, Onde, Gode

End du hilser lige mild.

Kold du er dog vist igrunden,

Seer phlegmatist paa os ned;

Jeg har Heklas Jld i Bunden,

Er maaskee kun alt for heed.

Gamle Ven! du blev ei gnaven,
 Blev ei træt paa høie Sti.
 Vi har lige langt til Graven —
 Lær mig din Philosophie!

Til Maanen.

Med dig jeg dog harmonerer meer,
 Du Jomfru i Soloflors: Elær!
 Tungfindig du gjennem Skyen seer
 Paa Jøden, som aldrig døer.

En aldrende Jomfru du er jo nu,
 Er vel fri for Kjærlighedsqual —
 Mon du kommer din Ungdoms Tid ihu?
 Du er altid lidt sentimental.

Ik ja, Sligt ei er i Mode meer:
 Det kaldes nu tomt Sværmerie.
 Den solide Mand dine Drømme udleer;
 Dog — jeg elsker din Drøms Phantasie.

Til Stjernerne.

J har fulgt mig; J mig kjender;
 J mig vise Bei hver Nat;
 J var mine fuldtroe Venner:
 J kun har mig ei forladt.

Lige smaa endnu J tindre —
 Lige store, mener jeg:
 Synes her det Store mindre,
 Det bekymrer Jer vist ei.

Hvad jeg Stort paa Jord har fundet,
 Var for eders Blik vist smaat —
 Al! det er nu Alt forsvundet —
 J Jer conservere godt.

Gaaer den hele Jord i Smulder,
 Med dens Glæde, med dens Qual —
 Bagatel! den Smule Bulder
 Naaer ei eders Dandsesal.

Jeg forstaaer Jer, gamle Venner!

Eders Smil er Ironie.

Alt hvad her kan skee, jeg kjender —

Jeg beundrer det — som J.

De Ufødtes Rige.

Mit gamle Die Fremtids Slægter søger;
Jeg forsker i Beskikkelsesnes Bøger.

Ufødt, mit Haab sig skjuler i det Fjerne;
Mit Blik vil gjennembore Jordens Kjerne.

Jeg stirrer ned til de Ufødtes Rige;
Jeg vil i deres stille Nat nedstige.

Min Tanke sig i Mulmets Dyb forvilded:
Jeg skuer intet Afsyn, intet Billed.

Men de Ufødtes Røster kan jeg høre:
Et Sjølehav henbruser for mit Øre.

Det Hav er dybt, forventningsfuldt og øde:
Det gemmer hvad Martusinder skal føde.

Om Livets Lødom hvifke Fremtidsstemmer;
Jeg Skabningens Forventningsfulk fornemmer.

Med mørke Talers Hviſken her det ſuſer;
 Tilblivelfernes Ocean henbruſer.

Med de Uſødtes Haab min Længſel haaber;
 Jeg venter til Eloahs Stemme raaber.

N a t t e n.

Jeg vil opsøge dig, du gamle Nat!
 Jeg vil mig hvile i din Mørkheds Hule.
 Af Gang min Fod er træt; min Sjæl er mat;
 Dybt i dit Skjød jeg vil mit Nafsyn skjule.

For dig kun jeg oplade vil min Mund;
 Til dig kun vil min Sjæl sin Røst udsende:
 Siig, Nat! siig, drømmer du om Morgenfund?
 Siig, drømmer du om Dage uden Ende?

Forkynd — hvis Lyd af Røst din Tausshed brød —
 Bebud — hvis Stemmer i din Afgrund lode —
 Hvormange Dage slumre i dit Skjød?
 Hvormange Dages Nætter skal du føde?

Svar! venter end Aarhundreder paa Liv?
 Skal end Aartusinder af dem udvælde?
 — Af, først naar Herren trættes ved sit: Bliv!
 Skal dette Hoved sig til Hvile hælde.

Stjernemoderen *).

Siig, Nattevandrerinde! hvi du sørger?

Siig, Stjernemoder! hvi er du bedrøvet?

Har Natten dine ældste Børn dig røvet?

Om dine Sønners Grav du Dybet spørger.

Du seer ei deres Stjernerøine spille —

Ik, Oceanet har din Fryd begravet:

Derfor saa bleeg du stirrer ned paa Havet;

Derfor du gennem Natten gaaer saa stille.

I Sølvelflor dit Nafsyn du tilflører.

Vær trøstig, Stjernemoder! sørg ei længer!

Dit Veemodsblik til Himmelthronen trænger:

Gloah dine Børn fra Dybet fører.

Paa Himmelbanen sjunkne Stjerner stige;

Hist Sorgen sig i stille Fryd forklarer.

Men — mine Børn! hvor eders Sjæl henfarer,

Kan Jord og Hav og Himmel mig ei sige.

---

*) 1: Maanen.

Ved det oprørte Hav.

Vil du Jorden opsluge? du brusende Hav!
 Har du glemt Prophetens mægtige Stav?

Er du voxet fra Kjeppen og Riset nu?
 Kommer ei din Herre og Mester ihu?

Har du glemt, din Arm stod stiv, som en Muur,
 For hans Ande, som tæmmer din vilde Natur?

See! han, som knytter Syvstjernens Baand,
 Han vugger dig, som et Barn, i sin Haand.

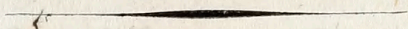
Han revser dig saa du mod Stjernerne tyer;
 Dog aldrig hans mægtige Haand du flyer.

Din Gangvogn han satte ved Afgrundens Bred;
 Han Klipper gav dig at lege med.

Men tæmmer du ei dit ubændige Sind,
 Han spærrer dig atter i Buggen ind.

See! Pantseret glindser om Orions Bryst;
 Han Vinter bringer til Nordpolens Kyst.

Der ryster han Gisplade: Pantseret af;
 Deri han dig spænder, ubændige Hav!

Hierosolyma est perdita.

"Hep!" syng nu atter de christne Smaa:

De vide ei hvad det betyder;

Det Spotords Rædsel mit Die saae:

Som Israels Dødsuf det lyder.

Fortabt er Forsal og lagt i Gruus!

Ak! det har jeg vidst saa længe.

Steen kun den gamle Jøde af Huus!

Men — syng ei hiint Ord, Smaadrenge!

Mit Modersmaal.

Jeg min Sjæl vil udaande med Eloahs Ord,
 Med de Toner, som skabte Himmel og Jord;
 Men forstummet paa Jord er Schadai Tunge:
 Kun fra Tidernes Dyb mine Raab gjenrunge.

Der ruller en Strøm fra Kartusinders Grav;
 I min Sjæl der henbruser et tonende Hav:
 Hver Bølge er levende Daad, som bortrinder;
 Hver Tone er Billed, hvert Billed er Minder.

Med det Livs Ocean vil jeg blande min Røst;
 Det mig svarer med Klang fra Propheternes Bryst;
 Det opløser min Sjæl i mildttonende Sukke,
 Med de Sange, min Moder sang ved min Bugge.

Jeg fornemmer det atter, det levende Ord —
 I min Sjæl det gjenfaber Himmel og Jord.
 Med det henfarne Israels Røst vil jeg sjunge
 Og med Zions Døttres Sang paa min Tunge.

Vor Udlændigheds = Poesie.

Hvor er nu dine Propheter, mit Folk!

Hvor er dine Zebaoths: Skjalde!

Fandt ei Eloah en eneste Tolk

I Hartusinder blandt Eder alle?

Blev Israels Land — blev vor Sjæl adspredt?

Blev Skjæg kun og Kroppe tilbage?

Har ei et eneste Die seet

Med Blikket fra Sangkongens Dage?

Har ei en eneste Sjæl havt Røst

Til Høisang med Salomons Tunge?

Var ei der Klang i et eneste Bryst

Til Verden at gjennemrunge?

Ik! Klang af Sølv kun og Guldets Klang

Og Gjenklang af fremmede Djalder —

Det var, mit Folk, din Udlændigheds: Sang —

Ik! i Gruben saae jeg Jer heller.

Morgenrøden.

End seer jeg Glandsen fra Jehovas Throne —
 Hiint Glimt dog af hans Herlighed jeg sruer:
 Et Blink kun, Herre! fra din Straalekrone!
 Og Verdenshavet gløder i dets Luer.

Med Skyggen usødt Morgenhind end strider:
 Med bøiet Knæ og Hoved Fostret venter
 Sin Fødselsstund. Endnu ei Sol fremstrider;
 Og angest bæve alle Elementer.

Jeg bæver ei: den sidste Dag jeg venter;
 Dag Havet tøver Zebaoths; Vasallen —
 Smelt, Uriel! smelt Verdens Elementer!
 Min Dag først gryer — er Jord og Himmel falden.

Bed Solens Dpgang.

Skjøn er du dog, evige Himmeltelt!

Høiherlig udspændtes din Due.

Der staaer han atter, den straalende Helt,

Med sit Harnisk af blinkende Lue.

Skjøn er du dog, grønnende dustende Jord!

Du Skammel for Zebaoths; Foden!

Paa Bjerg og paa Hav jeg opdager hans Spor;

Jeg fornemmer hans Gang over Kloden.

Kun Sønnen jeg seer af hans Klædebon;

Men Uendelighed den udfolder.

Paa Cherubernes Vinger sig løfter min Aand;

Fast Støvlarven Sjælen dog holder.

Jord og Himmel.

Jeg gaaer som en Skygge al Verden omkring.
 Et Støvgran er Jorden i Himlens Ring.
 Jeg selv er et Gran paa den rullende Jord;
 Men Uendelighed i min Tanke dog boer.

Henrul kun, du Sandskorn, hvorpaa jeg staaer!
 Henslyv i det Dyb, som min Tanke ei naaer!
 Min Sjæl er en Himmel i Himlens Ring,
 Et Jordgran er Larven, her puffer omkring.

Elohimernes Undergang.

I Oceanet sig hver Kilde taber;
 Sig Blomsteraanden troer Naturens Skaber.

Bil Straalen stolt sig fra sin Sol løsrive,
 Sin Guddomsøglands den maa i Nulm opgive.

Derfor paa Jord ei Elohimer bygge;
 Ei boe de meer i Palmelundens Skygge.

Ei meer de Smaa med underfulde Gave
 Kan skabe Blomster i Jehovas Have.

Ei Figentræets dunkelgrønne Krone
 Er meer sin lille Guds Pallads og Throne.

Ei Sarons Rose Blomsterguden skjuler:
 Til Drønen flyer han og til Klippens Huler.

De store Himmelfyrster ham forfølge;
 Cheruber jage ham paa Havets Bølge.

Fra Jorden flygter Elohimers Skare;
 Paa Taagesfyer de til Himlen fare.

Bag Himmelfongens Forhæng de sig gjemme
 Og lytte til den store Dommers Stemme.

Den Uudforskelliges Raad de høre;
 Hans Raafyns Herlighed de vil afføre.

Men, o! hiin Glands selv ei Cheruben taaler —
 Og Elohimer smelte i hans Straaler.

Dødstanken.

Hvor er den Vandringsmand, som aldrig trættes?
 Hvor er den Livets Gjest, som aldrig mættes?

Hvor er den Sjæl, som saae og elsked Døden?
 Dens Braad selv gjennemborer Jorsalsjøden.

Jeg stirrer paa de mørke Sjæles Skare:
 Til Belial i Gruben de nedfare.

Jeg seer Palladset med de Huler sorte;
 Jeg hører Klang af Mulmpalladsets Porte.

Jeg Fængslet seer, hvor Døren ei oplukkes;
 I Mulm jeg skimter Flammen, som ei slukkes.

Fra Dødens Skyggers Dal jeg Hvielen hører:
 Der Ormen, som ei døer, sig evig rører.

Med Skræk min Sjæl fra Gruben sig opsvinger;
 Paa grønne Jord Gravkloffen evig ringer.

Med Blomsterstør Eloah Gruben dølger;
Men Gravens Klokkelang hver Sjæl forfølger.

Paa Verdens store Gravsteen ei jeg hviler;
Mit Blik henover Sky og Stjerne iler.

Mit Die søger over Sky og Stjerne
Den Bei, hvor Enoch flygted i det Fjerne.

Jeg leder efter Jacobs Himmelfige:
Gaaer der en Himmelbro fra Dødens Rige?

Jeg mod Elias' Himmelfarm henstirrer;
Men Blikket sig i Taagers Hav forvirrer.

Hos Abraham Jehovas Benner bygge;
Men hvor gaaer Veien til hans Palmers Skygge?

Udødelig, med Dødens mørke Tanke,
Min Sjæl maa mellem Dyb og Himmel vanke.

Menneskets Kundskab.

Arabens Hingst sin Rytters Stemme kjender;
 Men ei Rabbinen veed hvad Fuglen synger.
 Graa Slange skifter Ham og sig forynger;
 Men ei den Vise veed hvor Livet ender.

Egyptens Stork veed Vei til Vaar og Sommer;
 Strandmaagen søger Lye, før Storm udbryder;
 I Skyen stirrer blege Stjernetyder;
 Men Lynet knuser ham, før Tordnen kommer.

Snild Vedderkoppen veed naar Veivet skifter;
 Klog Hunden Mattens Gjenfærd seer og tuder.
 Vi spørge hvad Elisas Syn bebuder;
 Men — Evighedens Forhæng har ei Rifter.

Paradiis = Cheruben.

Paa helligt Bjerg Cheruben staaer,
 Hvor Paradiset ender.
 Hans Glavinds Flamme Skyen naaer;
 Dybt under ham det brænder.

Han svæver over Dybets Glød
 Paa Himmelluftens Vinger;
 Fra Østens Port til Aftenrød
 Cheruben Rædsel bringer.

Hver Skabnings Drot hans Afsyn flyer;
 Hver Magt sin Urlands skuer:
 Ræd flyer vanslægtet Dren og Tyr;
 Med Løven Manden gruer.

Som Tyr, som Løve, Dren og Mand,
 Cheruben seer paa Jorden;
 Hans Blik er Himmellynets Brand;
 Hans Røst er Skyens Torden.

Hans Billed er en Gaade mørk;
 Hans Glands hvert Die blænder:
 Han kjender Kundskabstræets Drk;
 Han Livets Løndom kjender.

Han veed hvad ingen Tunges Ord
 I Verden aabenbarer;
 Men rædsom, underfuld og stor,
 Han Livets Træ bevarer.

— Jeg Paradiis: Cheruben saae;
 Jeg saae hans Glavinds Flamme;
 Jeg Stjernen saae, han peged paa;
 Men — Gaaden blev den samme.

Jordenveiret i Staden.

Fra Skolen løber Barnet glad;
 Høit støier Drengesvimlen.
 Jeg stille staaer i fremmed Stad;
 Jeg stirrer op mod Himlen.

Guds Lyn jeg seer med hellig Gru;
 Jeg skjælver for hans Torden:
 "Jehovas Røst i Skymulm nu
 "Henruller over Jorden.

"Mod Dybet styrter Dagens Helt:
 "I Knæ Solenglen segner.
 "Hift Stjernemoder i sit Telt
 "For Herrens Brede blegner."

"Na, Snak! Vorherre blie'r ei vred"
 — De christne Drengeskrige —
 "Det tordner kun, og Sol gaær ned,
 "Og Maanen vil opstige.

"" Staa, Jøde! staa paa dine Been!

"" Vi skal Physik dig lære:

"" Ei et electriſk Phoenomeen

"" Vorherres Køst kan være. ""

Himmelteltet.

Min Sjæl henflyve vil til Palmeskoven:
Udspændt er store Himmeltelt foroven.

Paa Bjergekransten hist ved Verdens Ender
Befæstes Teltet af Eloahs Hænder.

Jeg under høit Paulun hans Gang fornemmer;
Eet Reisetag al Verdens Sjæle gjemmer.

Høit flagerer Teltet. — See! det Farve skifter —
Regnstrømmen rigt udvælger af dets Rifter.

Nu sammenrulles Teltet, som et Klæde:
I hver dets Fald er skjult en Verdens Glæde.

Hver Morgen Herren store Telt udspænder;
Men — under Teltet ingen Sjæl jeg kjender.

Winterdrømmen.

Høit over Canaans Strande,
 Høit over Dødens Dal
 Af Livets klare Bände
 Gud hvælvet har sin Sal.

Mod hiint Pallads jeg stirrer
 Ved lukte Paradiis;
 Men Gru mit Syn forvirrer:
 Palladset blev mig — Iis.

Med isnet Sjæl jeg sfuer
 Paa Livsens frozne Strøm —
 Smelt, Syn, hvorfor jeg gruer!
 Fly, kolde Winterdrøm!

Paa Havet.

J tause Nat paa stille Hav jeg farer;
 Foroven glimte Zebaoths Hærskarer.

Den christne Styrmand Havnesfyret peiler;
 Til Hjemmets Havn, til Biv og Børn han seiler.

Han seer paa Naalen og Kompassets Streger;
 Jeg seer hvor strenge Orion henpeger.

Med Stjernebæltet fra Eloahs Hænder,
 Gaaer Vinterenglen did, hvor Verden ender.

Ham følger Himlens store Krigerfære;
 Til Dommens Dag de over Jorden fare.

Jeg følger Himmelhæren — i det Fjerne;
 Men i mit Die tindrer ingen Stjerne.

Jeg knuser kun en Taare, der frembryder;
 Her Ingen drømmer om hvad den betyder.

Den brave Styrmand mig paa Skuldren flapper:
 — ”Du drukner ikke, Jøde! vær kun tapper!”

Theokratiet.

Hvor straaler Himmelspiret nu paa Jord?
 Hvor er nu Folkets Lov en Guddoms Ord?

Hvor bærer en usynlig Konge Kronen?
 Hvor bøier sig et Folk for Almagtskronen?

Hvor straaler Lys og Ret og Frihed ud
 Fra Guddomspagtens himmelklare Bud?

Hvo lytter nu til skjulte Guddoms Røst
 Med Helligdomsklenodet paa sit Bryst?

Hvo kan ved Urim og ved Thummim sværge
 Med Undertroen, som bortaander Bjerge?

Klenodet faldt af Fyrstepræstens Bryst;
 Selv Isra'l hører ei sin Konges Røst.

Paa Chesils *) Stjernegjord Klenodet flammer
 Med Edelstenene af Isra'ls Stammer.

---

*) Drion.

Fjernt straal'er Spi'ret i Jehovas Hænder;
 Det straal'e skal, naar Jord og Himmel brænder.

For Himmelspi'ret troer sig Verden fri:
 — Sin egen Lænke Jorden jubler i.

I dag og Imorgen.

Al Verdens Fyrster sig reise;
 Frem Folkene storme til Krig.

I dag de Mægtige kneise —

Imorgen ligge de Liig.

I dag og Imorgen er Draaber i Evigheds Strømme.

Et Blink for Jehovas Die

Er Dag og tusinde Aar:

Imorgen skal Bonden pløie,

Hvor Keiseren throned igaar.

Hvor Bjerget kneised mod Sky, skal Hvalerne svømme.

Det evige Folk.

Jeg saae Jerusalem falde;
 I Lænker mit Folk jeg saae.
 Hvor blev de Seirherrer alle?
 Jeg saae deres Slægt forgaae;
 Men paa deres Grav end staaer den vandrende Jøde.

Hvert Folk paa Jord skal forsvinde —
 Udslettes skal deres Spor;
 Ei Abrahams Slægt og Minde
 Forgaaer før Himmel og Jord:
 Paa Verdens Grav end staaer den evige Jøde.

Enthusiasterne.

I Zions Stad Propheter sang;
 Det lød fra Strand til Strand;
 Det i Kartusinder gjenklang;
 Men — i Propheters Fædreland
 Fløi Muld og Stene mod Prophetens Pande.

— Muld Jorden har til Landens Dolk,
 Og Steen til hver Prophet,
 Til hver begejstret Sjæl en Dolk,
 Gisgrave til hver heed Poet,
 Og — Vand til alle Himmelildens Brande.

I Drkenen.

I gjennem Drken Caravanen drager;
 Ismaelitten lurker i sin Hule.
 For Tigren maa sig Drknens Nøver skjule;
 Men Elephanten sribet Tiger jager.

I stille Nat jeg Caravanen følger.
 Den rige Kjøbmand paa Kamelen sukker:
 For Nøversiet han sin Skat tillukker;
 For Tigerblikket han sit Ansyn dølger.

Den rige Kjøbmands Frygt jeg ikke kjender;
 Dog Frygt og Haab jeg deelte med ham gjerne:
 Om Hjemmets Bei han spørger Drknens Stjerne;
 — Min Reise og min Drken aldrig ender.

Sødegaden.

Mit Folk til Strædet drives — og leer;
 Min Sjæl udbryder i Flamme:
 Er der ingen Drkner i Verden meer?
 Skoveslet gjør Jer til Skamme.

Skoveslet glad til sin Drken tyer:
 Der Driverens Raab forstummer;
 Den vilde Dre fra Aaget flyer;
 Fri Bjørn i Bjerghulen brummer.

Det tamme Dvæg gaaer i Stalden ind
 Og æder i Baasen sin Føde;
 Men fri flyver Ornen til Fjeldets Lind,
 Skal end han svelte tildøde.

Bægterraabet.

I Mulm jeg vandrer i fremmed Stad;
 Frygt sover Christen og Jøde;
 Natvægteren synger sit gamle Qvad;
 Jeg vil ogsaa et Raab udstøde.

Af Dvale jeg vil dig vække, mit Folk!
 Af Dødsblund Alverdens Slægter:
 Jeg er den evige Jordbrands Folk;
 Jeg er Jordnattens evige Bægter.

Den ulmer i Dybet den lønlige Brand;
 Men med Kroppene Sjælene blunde.
 Gjennem Verden gaaer der en fredløs Mand;
 Han raaber hvortil det mon stunde.

Til Midnat det stunder i Tidernes Gang —
 Det stunder til Døden og Dommen!
 Ei tier den evige Natvægters Sang
 Før den evige Morgen er kommen.

Livsbekymring.

De slide, de slæbe, de betle for Brød;
 For Livet de trælle til deres Død.

J Livsbekymring de sig nedsænke;
 Men paa Livet — har de ei Tid at tænke.

Den Livsbekymring jeg kjender ei:
 Mit Brød jeg finder, som Spurv paa Bei.

Doer hele Verden af Hungersnød,
 Jeg overlever den — uden Brød.

Martusinder kan sig i Grav nedsænke,
 Paa Livet jeg har god Tid at tænke.

Dog, af! det er mig til liden Gaade:
 Min Tanke løser ei Livets Gaade.

Dødningsdansen.

Med Store og Smaa gaaer Dandsen fuldtbrav:
 Den Knokkelmand snoer sig behænde;
 Med Glikflak han springer fra Grav til Grav;
 Net aldrig hans Dands faaer Ende.

Han griber en Ung, hvor en Gammel han slap;
 Han rusker i Foged og Slave;
 Han Ridder og Bonde svinger heelt rap;
 Han valtses med Keiser og Pave.

For pyntede Dame han bukter og leer,
 Med Junkeren strunk harcellerer;
 Sig Herren og Damen heelt ynkelig teer;
 Der dandses med sære Manerer.

I Hopsavalts gaaer det til gamle Musik;
 Ei Fløiten og Trommen der mangler:
 Den Knokkelmand fløiter, med klapprende Nif;
 Han munter med Knoklerne rangler.

Til Hvile han bringer hver dandsende Sjæl;
 Fast Jngen ved Dandsen sig glæder:
 Den ærlige Knokkelmand griner lidt fæl;
 Bleg Bruden ham følger og græder.

Men — udenfor Dandsen en Rejsende staaer;
 Hans Dje ret aldrig kan græde:
 Al Verden bortdandser — tilbage jeg gaaer —
 Jeg er glemt i den store Kjæde.

Vor Liigsteen.

Foragt ei Israels store Skygge!
 I Slægter, som paa vor Liigsteen bygge!

Over Abrahams, Isaaks og Jacobs Been
 Staaer Verdensbygningens Hjørnesteen.

Med Eloahs Haand den er hugget ud
 Af Paradiisfjeldenes Marmorbrud.

Fra Klippen det evige Livsvæld sprang;
 I dens Kloster himmelske Røster sang.

Den hvælved sig til en Tempelhal;
 Ei Stenen knustes i dybest Fald.

End skjuler den store Paradiissteen
 En Verden med vore Fædres Been.

Den skjuler det Største, Jorden saae —
 End hviler al Verdens Storhed derpaa.

Livsmaalet.

Mod Livet de Ufødte frem sig stride;
 Men — hvad de kæmpe for, de ikke vide.

Mod Døden frem de Fødte gaae iblinde;
 Hvorhen de gaae, dem vinder ei i Sinde.

Lig de Ufødte, Tidens Aand sig rører:
 Den veed ei selv hvortil dens Stræben fører.

Frem Tidens Slægter fare og forsvinde;
 Mod lønligt Maal de storme frem iblinde.

Paa Daarers Færd selv Daarer see med Latter:
 Ideens Stridsmand ei Ideen fatter.

Feltherren veed hvorhen hans Hære fare;
 Derom ei spørger blinde Krigerfare.

Paa Strængen Bueskytten Pilen satte;
 Sit Maal den naaer, men kan det selv ei fatte.

Solstraalen skal til Verdens Ende fare,
 Men ei sin egen Klarhed sig forklare.

Som mig Jehova tænkte, skal jeg vanke;
 Men — Herren kjender ene heelt sin Tanke.

B a s u n f e s t e n.

I fremmed Land jeg hører Festsåner:
 Jehovas Folk end mindes Dommens Dag;
 Vi faste i Udlændigheds Pauluner;
 For Zebaoth indstævnes Folkets Sag.

Besegles skal forvist vor Dom foroven,
 Hvis ei vort Suk til Dommerteltet naaer.
 Blev Staven knuust, som fordum fløved Boven?
 Mon aldrig meer den Vand af Klippen slaer?

En Guddomstankes Tankeverdner avler;
 Det Træ ei døer, Jehova aanded paa:
 "I Pagtens Ark de brudte Lovens Tavler
 Bed Siden af de hele Tavler laae."

I Pestens Tid.

Til Costnik har jeg sat min Stav; trindt Isra'ls
 Arner ryge;
 Ved Nat de Paaskelammets Blod paa Dør og Stol:
 per stryge.

Dødsenglen gaaer fra Huus til Huus; de Christne
 døe af Pesten;
 Dødsenglen gaaer hver Dør forbi, hvor Isra'l fei:
 rer Festen.

Men i den pestbesængte Stad, blandt Liig og Dø:
 dens Jammer,
 Skafotter jeg paa Gaden seer: høit Kjætterbaalet
 flammer.

"Ha, brænd hvo ei vil døbes flux!" — de christne
 Munke skrige —
 "Os Jøden fogled Pesten hid fra Helvedsrystens
 Rige."

"Det Folk, som myrdet har Guds Søn, forpester
alle Lande:

"De har forgiftet Livets Væld og alle Brøndes
Bande."

Fra Pinebænk til Daaben flyer hver Jøde, som be-
kjender;

Dog see! hvo staaer paa Taget hist? trindt Huset
om ham brænder.

I Paaskefestens Bøntalar med Helligdommens Traade
Rabbinen seer paa Folket ned; han betler ei om
Naade.

Han svinger Faklen i sin Haand; han høit blandt
Flammer raaber:

"Endnu jeg paa Jehova troer; jeg paa Messias
haaber."

"Igaar jeg feig affvoer min Tro; idag jeg døer som
Jøde:

"Jeg selv har tændt mit Offerbaal, vil mit Paulun
udgløde."

"Fornam I hvad histnede skreeg? Nei, det var Sang,
ei Jammer —

"Min Hustru, mine Børn ei skreeg — de sang i
Offerflammer."

Han styrter sig i Luen ned. Snart Christenstaden
brænder.

Fra store Offerfest jeg gaaer. I dag mit Folk jeg
tjender.

Hist blusser Synagogens Tag; men frie paa Flam:
mevinger

Fra pestbefængte Christenstad Jehovas Børn sig
svinger.

Jehovas Krige.

Har Zebaoth med Verden sluttet Fred?

Forliges nu Eloah med de Onde?

Kan Sol og Maane nu gaae rolig ned

Og see Jehovas Stjerner gaae tilgrunde?

Er Zebaoths Bedrifter glemt paa Jord?

Leer Gog og Magog af Jehovas Seire?

Har Verden glemt, den fødtes ved Ord,

Og at et Aandepust den kan bortveire?

Endnu jeg Zebaoths Hærskarer seer:

I Herrens Leir, som Vagtblus, Verdner brænder;

Hans Haand ei Sol og Maane standser meer;

Han trænger ei til Sværd i Josva's Hænder.

End hører jeg Eloahs Seiersfang:

Orkaner sjunge Zebaoths Bedrifter;

Men saaret Orm han skaaner paa sin Gang;

Ei Tanden, som end ryger, han udvifter.

Dødsenglen farer over Verdner hen;
 Kartusinder henflye med deres Hære.
 — Skal Tidens Himmeltegn opstaae igjen?
 Skal Jacobs Sønnen Seierskroner bære?

B e r ø m m e l s e n.

Om evig Hæder de tale,
 Om Vidner paa Daad og Aand;
 Med Gidskrift Navne de male
 Med Magtens og Konstens Haand.

Paa Tidens Værker de pege
 Og paa deres Storbefdrift —
 Snart Børnebørnene lege
 Med Fædrenes Krands og Skrift.

Udslettes skal deres Værker;
 Selv Navn og Minde forgaaer,
 Een Aand kun har Mindesmærker —
 Den Aand ingen Sjæl forstaaer.

Israels Betsignelse.

Hvor er din Betsignelse? Abrahams Slægt!
 Hvor er nu din Forlodsret blandt Folkenes Stammer?
 Din Arv blev en Fjær paa Betsikkelsens Bægt;
 Din Førstefødselsret blev Haan og Trældom og Jammer.

Lig Havets Sandskorn blev Stammens Blade ud-
 bredte;
 Lig Himlens Stjerner blev Israels Tal;
 Men over al Verden, som Støv, blev de Stjerner ad-
 spredte —
 Som Sand paa Gulv i Verdensbygningens Hal.

Som Rubens Magt foer vor Herlighed hen —
 Som et Vølgebjerg, der stolt forbi os henbrused.
 Ei Simeons Morderflægt kom til Hæder igjen;
 Brat Levi Klenod paa Orkanens Binger hensused.

Til Næv blev Judas stolte Love omskabt;
 Og Sebulons Skibes Skat blev til pjaltede Klæder.
 Ved Thabors Kilder er Isascars Huusfred tabt;
 Fra Libanon Dan ei meer som Samson optræder.

Guds glubende Løvenavn blev til Spot;
 Og Assers Oliebrød blev Udlændigheds Krummer.
 Den kronede Josephs Bjerg og himmelske Slot
 Blev til-Ringheds Dal og smudsige Stræders Kummer.

End Zion staaer; end lever Benjamins Gud;
 End Jacobs Sønners store Gud er den samme;
 Men Benjamins Arv er kastet til Hundene ud;
 Over Jorden henkastet, haanes Abrahams Stamme.

Bed Genesarets Søe Terebinthen grønnes endnu;
 Men Naphtali Grene visne i fremmede Lande.
 End kommer Eloah Libanons Viinstof ihu;
 Men Ephraims Ranke tørres ved golde Strande.

Fredens Rige.

Kom Fredens Fyrste til Krigen Land,

Hvi seer jeg da ei hans Daad?

Hvor leger Barnet med Dglens Land

Og med Basiliskens Braad?

Hvor lyder Løven Smaadrenge's Røst

Og deler Hjordenes No?

Hvor hviler Lammet ved Ulvens Bryst,

Og Kibdet ved Parderens Klo?

Hvor boer et retfærdigt Folk under Sol?

Hvor hersker Zebaoths Aand?

Hvor hviler Kongen paa Davids Stol

Med Salomons Spiir i Haand?

Hvit Ulve skrige om himmelsk Fred

Og myrde hvert Lam paa Jord.

— Paa Basiliskernes Kjærlighed

Det braadstungue Varn ei troer.

Er em i t t e n.

Paa steile Fjeld ved Gensens vilde Stt
Jeg Er emittens Hytte gaaer forbi.

Der sidder han en Fodsbred fra sin Grav
Og stirrer ud paa Sky og øde Hav.

Ei Menneffenes travle Færd han seer;
Ei sit Aarhundreds Røst han hører meer.

Graaskjægget Hage i sin Haand han hviler;
Det er som Dødninghovedet til ham smiler.

Bed Bogen Timeglasset for ham staaer;
Han spørger ei hvorhen min Vandring gaaer.

Han spørger ei om Krig og Fred paa Jord;
Han spilder ei paa nogen Sjæl et Ord.

Han har vel sagt Alt, hvad han her vil sige;
Han veed vel, Kroget bliver dog ei lige.

Dog fjendst og mørkt er dette Nafsyn ei:
Med Klarheds Glands det straaler paa min Bei.

Ei ned han seer paa Verden med Foragt;
Han opad seer med Seierherrens Magt.

Hans Sjæl har Fred: hans Dje sælsomt smiler —
Hans Blik paa — Crucifixets Billed hviler.

Ha, bort! — den Eremit har ingen Nød:
Her hverken Liv han savner — eller Død.

Med Himlen har han Samfund i sin Tanke —
Kun Een skal evig uden Samfund vanke.

Kun Verdens: Eremitten eensom gaaer;
Den Bog, jeg læser i — ei Ende faaer.

Hvert Sandstorn i mit Timeglas nedrinder
Med et Aarhundreds Enevandrings: Minder.

Min Sjæl ei kjender Fred, min Fod ei Hvile;
Til mig vil aldrig Dødningshovedet smile.

T h a b o r.

Over Viinløvsalene steg min Fod;
 Jeg min Stav havde sat over Olieræernes Skove;
 I Dybet henbrused Risons hellige Flod;
 Høit Thabors Fugle sang over Kedumims Bove.

Her toned Deborahs Seierssang:
 Her priste mit Folks Heltinde Zebaoths Seier;
 Her Baraks Helterøst i Skyerne klang
 Om Hedningens Hær, som Risons Strømme bortfeier.

Mit Die har skuet Thabors Glands —
 Min Sjæl har sig frydet ved Jordens Deiligheds Krone:
 I Forjættelsens Land hæver Bjergenes Bjerg sin
 Krands;
 Paa vor Herligheds Bjerg straalte Guld fra Eloahs
 Throne.

Forneden blinke Søer og Hav;
 Mellem grønnende Græsgange Jordan snoer sine
 Strømme.

Et Paradiisland Eloah Israel gav —
 At! — Sky nu skjuler mit Thabor og Israels Drømme.

Den hjemvandrende Israelit.

Hvorhen, o Rabbi, med Alderdomsqual —
 Med Sværsæk og Vandringæstav?
 "Jeg vandre vil til Josaphats Dal:
 "Der vil jeg mig kjøbe en Grav."

Ak! Rabbi! dig selv du ei bære kan —
 Dog Byrden dig tynger som Steen —
 "Til Hjem og Grav i forjætted Land
 "Jeg bærer min Faders Been."

S a b b a t h e n.

Sex Dage samled' de; nu kan de hvile:
Sabbathens Børn fra travle Gjærning ile.

Fra Gaden kan jeg gjennem Ruden skue:
Det glimter festligt i Rabbinens Stue.

I Bønnens Festtalar, med Lovens Traade,
Graaskjægget Olding priser Hvilens Naade.

Huuspatriarken Wiinpokalen hæver:
Sabbath; Indvielsen paa Læben svæver.

Han Zebaoths; Betsignelsen udsjunger;
Det toner fromt fra Børnebørne; Tunger.

En sagte Mumlen over Jorden farer:
I Himlen bede Lys; Seraphers Skarer.

Til Dybet fare Verdens Plageaander;
Men selv i Dybet ingen Sjæl sig vaander.

Naar Hviledagens store Fred udtales,
 Hver Sjæl, som brænder, kjøles og husvales.

En Sjæl kun uden Hvile fort maa vandre —
 Sabbath og Hviledag — er for de Andre.

Min Moders Huus.

Fra Menneffenes Volig taus jeg gaaer:
Den Slægt, som lever nu, mig ei forstaaer.

Fra deres snevre Braaer vil jeg flye;
Jeg til min gamle Moders Huus vil tye.

Det Huus er større, end al Verdens Byer:
Nomadens Hyttetag er Himlens Skyer.

Mit Reisetelt er spændt fra Pol til Pol;
Til Lamper har jeg Naane her og Sol.

Mit Sovekammer er den grønne Dal;
Min Synagog er Skovens Tempelsal —

Og Folket med Eloahs Priis paa Tunge
Er alle Fugle, som i Luften sjunge.

Med Trækfuglskaren over Bjerg og Dal
Jeg vandrer til min Moders Sommersal.

Ei meer forladt, ei ene meer jeg gaaer:
Her rører sig en Aand, som mig forstaaer.

Til Markens Blomst, til Skov og Sø jeg taler,
 Og tusind Nøstres Svar min Sjæl husvaler.

Den gamle Skov mit Afgrunds : Suk forstaaer ;
 Den svarer venligt som for tusind Aar.

Jeg kjender Stormens Stemme, naar den suser ;
 Det dybe Hav sin Løndom mig tilbruser.

I Klippens Huler og ved Fjeldets Strømme
 Jeg lytter til min gamle Moders Drømme.

Hun drømmer end om skjulte Harpers Klang
 I Dybets Brusfen og i Kildens Sang.

Hvor Skyens høie Billedverden flyer,
 Hun drømmer store Verdens : Eventyr.

Med hendes Tanker er min Sjæl fortrolig —
 Jeg er et Barn endnu i hendes Volig.

Mit Reisetelt fra Pol til Pol er hendes —
 End kjærlig ved sit gamle Barn hun kjendes.

S k i n d ø d.

Jeg saae paa Menneskenes Færd;
 Jeg saae al Verdens Tid:
 Den var mig intet Haansmiil værd
 Med al dens Larm og Strid.

Jeg hørte Menneskenes Ord;
 Jeg Daarers Røst fornam:
 Som Bjælders Klang hvert Ord henfoer,
 Som Hyrdehundens Glam.

Jeg saae hvad deres Bise skrev,
 Jeg hørte Døgnets Sang;
 En Lyd kun i mit Øre blev,
 Og den som Spot mig klang.

Fra Folk til Folk jeg vandred om;
 Jeg elsked ikke Een:
 Mit Blik var Jis; min Sjæl var tom;
 Mit Afsyn blev til Steen.

Kold sank jeg til min Moders Bryst,
 Sank død til Jordens Skjød;
 Til Liv mig vakte Vaarens Røst:
 Min Moder var ei død.

Jeg græd — og Stenen smelted hen
 I Afsyn og i Bryst:
 Jeg hørte Livets Røst igjen
 I alle Sjæles Røst.

Rabbi Ismael Ben Elifas Børn.

Over Ypperstepræstens Børn Israël sørger,
 Naar om Zions Pryd, naar om Sarons Rose jeg spørger.

Ben Elifas Søn mit Die tvinger til Graad;
 Ben Elifas Datter! for dig er min Kind end vaad.

Til Tyrannernes Stad er de ført til Trældom og Jammer;
 I Hedningers Vold er de slæbt fra Tempelets Flammer.

Om Israels Fald to stolte Romere tale;
 Med Byttet fra Zions Stad de Mægtige prale:

"Mig tjener en Træl af Ypperstepræsters Blod;
 "Ei skjønnere Slave tvætter Keiserens Fod."

"Jeg købte ved Zions Muur sortøiet Jødinde;
 "Ei Mage til Deilighed skal du i Verden finde."

"Af skjønnest Bytte lad herligst Rigdom udspringe!
 "Tilsammen ved Nat vi Træl og Trælvinde bringe!"

Lig Fugle, i Buur de kostbare Fanger er sat:
De stolte Herrer vil dele Afkommens Skat.

Fra mørke Krog i Matten lyder en Klage:
"Skal Ypperstepræstens Søn en Trælqvinde tage?"

Fra fjerne Krog i Fængslet jamrer en Stemme:
"Skal Zions Datter sin hellige Høihed glemme?"

Den hele Nat de sukke ved mørke Muur;
Den hele Nat de græde i dunkle Buur.

Ved Morgengry de kjendes med Sorg og Glæde;
De kaste sig i hinandens Arm og græde.

Ben Elisas Børns Sorg med Taaren bortrandt:
Ben Elisas Børn græd — til Livet forsvandt.

Skystøtten.

Til Morgenrødens Purpurtelt jeg stuer;
 Dag Taagers Bjerg et Hav af Straaler luer.

Skystøtten hist fra Isra'ls Drk jeg skimter;
 Jehovas Herlighed fra Skyen glimter.

Jeg fra min Drken store Navn udraaber;
 Mit Nafsyn bader sig i Duggens Draaber.

Fra Skyens Støtte ingen Røst jeg hørte;
 Men Himmellivet i min Sjæl sig rørte.

Beiens Søn.

Fra Orkenens Dase bort jeg iler;
 Paa grønne Stub sig træet Araber hviler.

Hvo er du? — spørger jeg — du Mand paa Stubben!
 "En Beiens Søn, hvem Beiens Traad er sluppen" *).

Kun fattig Vandrers Hverdagsord jeg hører;
 Heelt underligt det Ord min Sjæl dog rører.

Min sidste Reise; Dirhem **) jeg ham rækker:
 Hans Veitraad atter gylden sig udstrækker.

I Karavanseriet ***) glad han hviler,
 Mens jeg i veiløs Labyrinth heniler.

Jeg er, hvad du dig kaldte, Mand fra Stubben!
 — "En Beiens Søn, hvem Beiens Traad er sluppen."

---

*) a: en Rejsende uden Rejsepenge.

**) en arabisk Mynt.

***) Herberget.

Den bedende Tødinde.

I gjennem Brakkens Skodde Lyset glimter;
 Forinden salomonisk Brud jeg skimter.

Jeg mindes Palmens Bært ved Jordans Bænde;
 Jeg Carons Lillier seer paa hvælvet Pænde.

Den sorte Lok omflager stolte Nakke,
 Liig Ravnens Vingers Glands paa Zions Vække.

For Isra'ls Møe er Synagogen lukket;
 Fra lønlige Kammer stiger Jomfrusuffet.

I fattigt Huus for lukket Dør og ene
 Staaer Østens Møe i Glands af Edelstene.

Med Dronningsmykket og i gyldne Klæder,
 Mod Jorsals Gruus hun stirrer hen og græder.

Hun græder ei for Guld og Edelstene;
 For Zion græder Zions Datter ene.

Landflygtig skjuler hun misundte Lykke;
 Hun barnlig for Jehova sig vil smykke.

Det Hjem, hun aldrig saae, hun dog ei glemmer;
 Hun Isra'ls fangne Døttres Sang istemmer:

"Bed Babels Strømme vi paa Zion tænkte —
 "Paa Bidien's Green vi vore Harper hængte" —

— — O, Davids Folk! i Sorgen priis din Lykke!
 End dine Børn sig for Jehova smykke.

Har Børnesjæle Taarer for din Trængsel,
 End Livets Væld fremqvælder i dit Fængsel.

Templet og Ypperstepræsten.

Hvor staaer vor Konges Throne nu paa Jord?
 Hvor straalet Templet, hvor i Lys han boer?
 Hvor tone Røsterne fra Elohim?
 Hvor bæres Pagtens Arf af Cherubim?
 Hvor hviler Loven over Verdens Love
 I helligt Lye af Jordens Palmers Skove?

Opløst dit Hoved, Israel, fra Jord!
 Hift straalet Templet, hvor din Konge boer;
 Hift tone Røsterne fra Elohim!
 Hift bæres Pagtens Arf af Cherubim;
 Hift hviler Loven over Verdens Love
 I evigt Lye af Himmelpalmers Skove.

Men, o! — hvor staaer han Helligdommens Præst?
 Hvo kalder os til Friheds Lovsalsfest?
 Hvo bærer Urimsnykket paa sit Bryst?
 Hvo hører, viis og reen, Eloahs Røst?
 Hvo kan hans Røst i Sky og Flamme fatte?
 Hvo kan os aabne Helligdommens Skatte?

Bent, Israel, din store Løvsalsfest!
 Forvent i fremmed Land din Fyrstepræst!
 Med Isra'ls Stammers Navne paa sit Bryst
 I Sky han lytter til Eloahs Røst;
 Af Sky han vil i Templets Dør fremtræde
 Og falde dig til Helligdommens Glæde.

Befrielsens Ord.

Min Mund vil Herrens store Ting udtone —
 Min Røst vil stige til Eloahs Throne.

Det store Ord jeg føler paa min Tunge,
 Som Evighedens Sjæle skal udsjunge.

Det Ord forklarer Tidens mørke Tale;
 Det vækker døde Verdens Aand af Dvale.

Det toner sjernt fra Paradisets Have;
 Det toner fra Propheters sjunkne Grave.

Det staaer i Helligdommens gamle Skrifter;
 Det gennemranger Tidernes Bedrifter.

Et himmelsk Syn fra Jorsals Grav jeg skuer:
 Høit Stjerneskriften over Thabor luer.

Jeg læser Navnet over alle Navne;
 Jeg seer een Favn al Verdens Sjæle favne.

Jeg seer det gamle Himmeltelt i Flamme;
 Det nye indslutter alle Slægters Stammer.

Jeg Templet seer, som ingen Haand nedriver;
Jeg hører Ordet, som hver Død opliver.

Jeg hører det i de Usødtes Stemmer;
Tilblivelsernes Ocean det gjemmer.

Den gamle Nat det i sit Dyb bevarer
Og for Aartusinder det aabenbarer.

Høit Paradiischeruben det udtaler —
Selv de Fordømtes Sjæle det husvaler.

Det Himmel, Jord og Afgrund gjennemranger —
Og salig er hver Sjæl, som det udsjanger.

Mit Israel, mit Folk! kan du ei høre
Hvad Stenene paa Havsens Bund maa røre!

Først naar det Ord dit Hjerte gjennemtrænger,
Ei hvileløs paa Jord jeg vandrer længer.

Med dig jeg salig skal det Ord udsige:
Vor Konge har os kaldet til sit Rige!

440164630

